

Forfatter: Christian 8.

Titel: BREV FRA: Christian 8.

Citation: Christian 8.: "BREV FRA: Christian 8.", i *Nogle Actstykker og Brevskaber til Danmarks Historie i nyere Tid*, C. A. Reitzels, s. 42. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002207868-000-shoot-L002207868000043.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Nogle Actstykker og Brevskaber til Danmarks Historie i nyere Tid

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Af K. Christian VIIIs norske Memoirer.
Aarhus den 4 November 1814.*

Klokken to ankrede vi paa Aarhus Rhed med Tak til Gud for at have reddet os fra en stor Fare. Jeg lod Stiftamtmand Gyldenchrone melde min Ankomst og mit Ønske at gaae i Land saasnaart som muligt; jeg skrev til Dronningen, til mine Søstre og til min Broder og til nogle Venner for at underrette Dem om min Tilbagekomst til Danmark, og til samme Tid tilkjendegav jeg tillige min Beslutning paa Veien at aflægge Besøg hos mine Slægtninge paa Augustenborg, hvor Erindringen og Rygtet om min Cousine Carolines Yndigheder mægtig hendrage mig. Jeg skrev altsaa til Hertuginde, at jeg, da jeg var kommen til Aarhus og vilde tage Veien tillands, hverken kunde eller vilde passere Als saa nær uden at aflægge Hende mit Besøg og fornye Bekjendtskabet med mine kjære Paarørende, at det var min Henfigt s. 43 at bede Kongen om Tilladelse til at begive mig til ham til Wien eller at møde ham paa hans Hjemreise i Berlin, og at jeg skulde ønske at tilbringe Tiden paa Augustenborg for at afvente hans Svar, medmindre Dronningens Befalinger snarere skulde kalde mig til Sjælland. Alle disse Breve afsendtes med en Coureer, Lieut. Snedorff.

Jeg forlod Briggen Kl. 4, og faa Minuter efter satte jeg Foden paa Land, hvor det gode Folk i Aarhus, forsamlet i Mængde paa Broen, modtog mig med Bifaldsraab.

Den 9 November.

Denne Dag blev mig endnu mere interessant ved en Oplysning, som jeg længe har søgt. Sagen er følgende:

Da jeg i Aaret 1803 med min afdøde Fader var hos den berømte Ove Høegh Guldberg, der interesserede sig uendeligt for mig og min Opdragelse, fortalte han mig en Dag i sit Bibliothek, at den Nat, jeg blev født, havde hans Kone havt en besynderlig Drøm. Hun drømte, at Prindsen min Fader havde sendt Bud til Guldberg og spurgt ham, hvad han skulde kalde den Søn, der var ham født, hvorefter en Engel havde viist sig for hende og havde nævnt Barnets Navn i det persiske Sprog, med den Befaling, at hun skulde sige dette Navn til hendes Mand. Den gamle Guldberg sagde mig, at han strax havde forstaaet Navnet; men da jeg trængende bad ham at meddele mig, hvad det betydte, lovede han, at han med Tiden skulde gjøre mig dekjendt dermed. Imidlertid døde Guldberg og jeg fik det ikke at vide; men da jeg nu traf min afdøde Vens Datter Enkebaronesse Gyldenchrone i Aarhus, saa tog jeg ikke i Betænkning at spørge hende om vedkommende Navn og dets Betydning, og jeg erfarede af hende, at det persiske Navn, som hendes Moder i Drømme havde hørt og havde fortalt sin Mand, betydte: den lykkelige Overvinder. Jeg blev i høieste Grad forbauset deraf; thi enten havde jeg i denne Verden svigtet dette Navn, og netop kort før jeg lærte at kjende det, eller det er mig endnu s. 44 forbeholdt at bøde paa, hvad jeg nylig har tabt, og maaskee paa mit overvældede Fædrelands Ulykker. Gud give det! Men jeg føler ikke hos mig de Talenter eller de Egenskaber, som en Seierherre behøver. Maaskee, hvis denne Stemme kom fra Himlen for at varsle om min Skjæbne, den ikke vil sige andet, end at dette Barn eller dette Væsen skal blive stedet i haarde Fristelser, og at han skal overvinde sig selv, sine Lidenskaber, Lasterne i denne Verden, der omgive ham, og for hvilke han ndertiden skal bukke under. Vi ere altfor svagsynede til at kunne trænge ind i vor Skabers Hemmelighed; men det kan jeg sige med Sandhed, at jeg i dette Forvarsel finder en ny Opmuntring til at gjøre mig altid mere værdig til Beskyttelse af det høieste Væsen, der bestemmer alle dem til Lykke, som følge hans Villie og som beherske deres Lidenskaber og det Onde, der omringer dem. Det væsentligste Skridt dertil er det, at ville være dydig, og — visselig skal jeg stræbe efter at være det ved at beherske mine Lidenskaber og finde min Lykke i min Families Skjød, ved Siden af en dydig og elsket Hustru. Naar man er dydig, tør man forvente sig Guds Naade.